

PENSAMENTS ESCRITS DES DE LA PRESÓ

Ricardo Morales Avilés

Extret del llibre "Obras. No pararemos de andar jamás". Editorial Nueva Nicaragua.

1. Ara estic aquí. Presoner perquè lluito per una causa justa. Quin serà el meu destí? L'important és que som aliats del poble i que estem fent la seva història.

2. Sembla estrany. Sento com si fa anys m'haguessin preparat per això. En quin temps vaig estar emmotllant-me? Mentrestant espero confiat, perquè la ira cavalca el vent del meu poble.

3. Quin serà el nostre llegat? Allò que deixem darrere nostre serà el resultat de les coses grans i/o petites que fem a la nostra vida. Allò important és que les coses, per mínimes que siguin, les fem com si fossin grans. El món nou que sorgirà del sí de la nostra lluita serà emmotllat, en part, per la contribució diferent i comú de cadascun de nosaltres. Estem entestats i responsabilitzats.

4. Que ens faci bé als que vam néixer despullats a la terra i als que ens férem despullats com ells. A nosaltres que en el fons del cos i en la força de les idees estem junts. Perquè sols nosaltres ens assentem fermament a la terra i conduïm la història.

5. Voldria haver anat més enllà i no quedar-me a la superfície del desemparament d'aquest poble. Hi ha com una sensació agra-dolça per haver-me quedat a la penombra, a mitja finestra. Desencant de qui al despertar mor de cop. Tot i així, àvid vaig ocupar el meu lloc al moviment que anuncia la còlera.

6. La qüestió no està simplement en haver nascut en aquest món, sinó en la presa de consciència del significat del ultratge, de l'explotació de classe.

7. Un mes. El que pesa és aquest aïllament i aquesta inactivitat monòtona. La lluita ha de tenir sortida en aquesta situació.

8. Res faig. Potser ja no faci res. Però segueixo somniant. Segueixen creixent els meus somnis i els meus ulls es queden curts per agafar el món futur.

9. Em pregunto si no podré transformar aquesta monotonia en cosa prodigiosa. La solució està en que l'univers està en el cos o el cos en l'univers. Res és igual. Tot l'acudit es troba en descobrir en allò anterior allò nou.

10. Un dia més que ve a per mi. Aquesta monotonia ja molesta massa. Tots els dies, en aquesta estància, sacsegen la meva ment i no suporta aquest buit del company veí que dorm.

11. Res succeeix aquí. Més que tranquils tancaments. La pau d'aquest país està engalanada de presons i olors de morts. Algú vol fer algun comentari? Un altre més? El que es necessita és obrir i trencar el que s'ha d'obrir i trencar, i donar via a l'esperança.

12. Juan Pérez era com calçat vell i es va morir de pres. Érem habitants de la mateixa cel·la. Anàvem junts a prendre el sol i junts enfilàvem per prendre la magra ració. Rebiem, junts també, la ració de silenci i opressió. De cop va deixar de ser el meu acompanyant. Diuen que va morir de malaltia, de gana, de tristor, de soledat, d'odi, de falta de sol, de coratge, per què no de política?

13. Aquest dia com si no existís per ningú. Em dic que s'ha de tenir amor als humans, i aquest home no té mans i la seva boca és una línia i el seu color és del color gelat de la nit. Crec que, quan un home es mor amb els peus descalços i tirat a ple sòl, hem de ser sincers i posar-nos a meditar una mica. Que difícil és estar a mitges amb l'odi i l'amor.

14. M'estic recordant del poema de Neruda a Siqueiros en la càrcel. Pablo i David, verb i color. Combatents d'aquest temps i d'aquesta part del món. Profetes en els que s'il·lumina el cos dels homes nous. Aquest dia de bogeries enceses, acabà en el rumb dels colors i els poemes. Finalment, el temps és nostre i tots els homes del món ens assentem una vegada en la bogeria.

15. Que la guerra revolucionària és dolorosa? Però si la nostra revolució és sucre. És dolç per endolcir el glop més amarg de la història.

16. Revolucionaris com som, això som. Arquitectes novells de la història, almenys hem inventat l'instrument per aixecar la cervical de l'home.

17. A l'estimada distant li dic; no et nego però moriré primer. Aleshores, aquesta nit tindràs dolor com la primera i l'angustia anterior serà posterior en el temps. Preguntaràs sense objecte per mi i trobaràs a fora la vida, la realitat perfectament còsmica. Cap paraula podrà contra el son del fill que gemega i neix cada dia a les teves venes. Arrancaràs la meua edat de l'univers i esgotaràs la meua vida en el record. Després de tot, abans de néixer ja estava limitat en el temps. En cada casa veuràs el que mai vam veure i seràs aquesta noieta que busca àvida el que ha perdut. Al matí seràs el que vas ser a la vida, l'amor que et va detenir en els meus ulls, la llum amb la que m'estimares cada instant, la vida que entregares per a fondre-la al meu cos, també, la mirada amb son per la fatiga del desvetllament, i l'alegria continguda dels teus ulls feta d'ocells contents. Al pas del dia, sols el fi silenci dels meus ulls tristos guardaràs com a relíquia i t'ompliràs amb ells com d'una mirada eterna. A la fi pensaràs que és enorme la meua gesta al adormir-me com si estigués mort.

18. Als estudiants i als intel·lectuals, degut a la seva procedència de classe que els permet l'accés a la cultura, i a cert entrenament en la formació d'hàbits i estudis i d'adquisició del coneixement, se'ls facilita la comprensió teòrica de les ciències socials i històriques. Però, també, en aquests avantatges per arribar a la cultura hi ha la seva debilitat, perquè al deslligar-se de la pràctica de la producció econòmica i de la pràctica històrica, l'assimilació cultural queda

truncada, incompleta, pel seu allunyament abstracte del treball. És una de les formes de les relacions entre la pràctica i la teoria. D'aquí la necessitat de que s'integrin a l'exèrcit dels treballadors, qui per la seva situació objectiva es troben millor preparats que qualsevol altra classe social per assimilar la ciència del desenvolupament històric contemporani.

19. El marxisme és la concepció distintiva del proletariat conscient. El destí històric dels treballadors és abolir l'explotació, i amb ella, la divisió i la lluita de classes. El marxisme es caracteritza per la unió de la teoria i la pràctica.

20. Escombrar el règim de la propietat privada. Escombrar el sistema d'explotació. Escombrar les idees tradicionals.

21. A través de la revolució proletària l'home queda capacitat per forjar el seu propi destí com a amo de la naturalesa i de la societat.

22. Els estudiants i els intel·lectuals sofreixen les conseqüències de l'explotació per refracció.

23. Els treballadors es caracteritzen per la seva capacitat sensitivo-pràctica que es tradueix en capacitat per aprehendre la realitat, per un materialisme espontani, per un sentit: instintiu de la dialèctica, tot el qual és arma, objectivament, per a realitzar històricament l'abolició de la propietat privada dels mitjans de producció, posar fi a la lluita de classes, donar fi a la separació de la teoria i la pràctica i a les separacions del treball intel·lectual i el treball manual; de la ciutat i el camp.

24. Què és aquesta universalitat dels "ideals humans" de que parla la burgesia, sinó l'expressió dels interessos de classe de la mateixa burgesia?

25. Els revolucionaris hem d'abandonar tota il·lusió respecte la lluita i els camins pels que ella transita, igual que abandonar tot utopisme sobre els fins i ideals relacionats amb la societat a que creiem arribar. Aquí el que s'està desenvolupant és una lluita de classes i una lluita antiimperialista; d'una banda la burgesia, en primer terme la fracció que està al poder, aliada a l'imperialisme yanqui principalment, i d'altra banda els obrers, els camperols, els estudiants i els intel·lectuals revolucionaris, units en la seva lluita amb els pobles de la resta del món, amb les forces revolucionàries del món. Cap a on anem és cap al socialisme, mode de producció històric, concret i no una societat utòpica del "regne de l'home" o del "regne dels àngels". Sols deixant de banda les concepcions metafísiques, podem desenvolupar cabdalment la missió històrica en que ens hem entestat.

26. Aquests ideals de la burgesia que, oblidant la seva gènesi de classe, pretenen convertir-se en norma d'allò humà. Aquestes il·lusions que, tot i tots els pesars de la burgesia, estan canviant com a conseqüència de canvis produïts per les contradiccions internes de les relacions socials en que sorgeixen.

27. La història ens ensenya que tota revolució agafa el seu color del règim social que vol destruir.

28. En aquest moment hem de mirar que al llarg del camí se'ns presenten dues bifurcacions: abdicació i llarga nit de tirania, o fermesa revolucionària i decisió per a fundar la nostra pròpia terra de promissió.

29. Què és el que ha de caracteritzar al militant de la nostra organització? Bàsicament: combativitat, lucidesa, fermesa revolucionària, comprensió dels objectius parcials i finals de la lluita revolucionària, comprensió i confiança en el paper històric del proletariat i de la seva organització polític-militar d'avantguarda.

30. He parlat amb PA (1) sobre la formació revolucionària. Estic convençut que per a desenvolupar el caràcter revolucionari, s'ha de conèixer el caràcter del nostre poble i del nostre país, el caràcter de la nostra lluita i de la nostra organització, i sobretot, practicar la lluita revolucionària.

31. Alguns critiquen i es queixen de certes deficiències i dificultats de la nostra organització. No ocultar-les però situar-les en el seu lloc i dimensió justa. Estem sortint recentment de l'etapa de desenvolupament organitzatiu empíric-tècnica i ens iniciem en al científic-tècnica. La lluita revolucionària s'ha d'entendre-la com a procés i com a situació concreta. Visió, passió i actitud de científics.

32. Auscultar el cor del nostre poble. Absorbir la força de les masses populars i convertir-les en força pròpia.

33. Som militants conscients. Per què hem de sentir-nos temptats a sobreposar les ocupacions revolucionàries com a rutina o de forma mecànica? Som un exèrcit revolucionari format per combatents revolucionaris! La nostra consciència revolucionària és la nostra unitat, la nostra disciplina, el nostre vigor, el nostre estímul i impuls.

34. En el medi on ens trobem resulta que no n'hi ha prou en ser revolucionari, sinó que a més, s'ha de semblar-ho.

35. La imatge històrica de Sandino i del Che és la mediació necessària per a la constitució del combatent revolucionari.

36. El Front té el màxim respecte per la personalitat, la intel·ligència i la capacitat dels seus militants, per això exigeix el màxim dels seus esforços.

37. La comprensió teòric-científica de la nostra realitat, de la comprensió dels mitjans i mètodes per a la lluita revolucionària. Els revolucionaris sabem que les tàctiques eficients corresponen i es recolzen en una estratègia correcta i que cap estratègia correcta és possible traçar-la sense una teoria científica de la revolució.

38. On quedi un sol home les concepcions del qual siguin l'expressió del proletariat i corresponguin al moviment real de les relacions de classe i la lluita de classes existents, allí estarà el moviment revolucionari del proletariat.

39. Encara hi ha companys que pensen i senten, sobretot la missió revolucionària, com un ideal místic, com l'ideal abstracte d'una religió mesiànica. Els revolucionaris som, com deia Marx, pràcticament, la fracció més decidida del proletariat, la seva avantguarda i el seu nucli dirigent; teòricament som la consciència del moviment proletari, ja que tenim una comprensió teòrica clara sobre la lluita de classes, les condicions, la marxa i les finalitats del moviment revolucionari.

40. Al nostre país on imperen les idees de la oposició, de la llibertat i de la lluita política burgesa, sols hi haurà un canvi a favor de la instauració d'una democràcia popular, quan la idea de fer la revolució es converteixi en un prejudici popular.

41. De quina llibertat ens parlen aquests heralds de la burgesia? Potser d'aquesta llibertat que ens atribueixen idealment a cadascú de nosaltres, i que l'experiència concreta de cada dia nega en la fam dels nens, en el salari dels treballadors, en la incultura, l'atur i l'analfabetisme, en l'opressió de la classe burgesa? La llibertat de que parlem nosaltres és aquesta que hem de guanyar-nos a les barricades, que ens alliberarà del jou de l'explotació de classe de la burgesia. Llibertat socialista és del que parlem.

42. Quan els social-cristians parlen de "socialisme" de "societat comunitària", no puc deixar de recordar-me del que pensava Marx de Proudhon. Pretenen reconstruir la societat sobre una ombra embellida d'aquesta mateixa societat. Allunyant-se de la realitat no trobaran la solució en les relacions de classes existents al nostre país. No es tracta sols d'una lluita antisomocista, sinó d'una lluita antiburgesa i antiimperialista, per una societat en la que el poder es trobi en mans dels obrers i els camperols pobres.

43. Una vegada vaig dir que sols crec en el treball i en la raó de l'home; és a dir, en la seva capacitat per a comprendre i transformar el món. Però no sóc ateu, és a dir, seguidor d'una doctrina teòrica anomenada ateisme. M'identifico amb el marxisme, i aquest no és un ateisme, perquè no és una doctrina religiosa. El marxisme com a teoria científica combat teòricament tota pretensió teòrica de la religió; com una arma de lluita ideològica i política combat ideològica i políticament a tota corrent religiosa. I tot això en el conjunt i en el procés de la lluita de classes.

44. La nostra lluita no es pot entendre com a revengisme. Lluitar no significa matar a les persones. Lluitar de forma revolucionària significa "matar" les classes opressores; "matar", destruir els mitjans, els instruments, els elements de domini de la classe dominant.

45. En aquesta etapa de la lluita es tracta del xoc de les majors forces; és la passió i la fermesa sorgida del combat entre el principi i la fi del món.

46. Comprenc bé aquest afany de preguntar-se el què és l'home. Perquè ara no és més que un fragment en que l'ha destrossat la burgesia per a repartir la seva explotació.

47. Aquests homes van escriure l'amor a la vegada de clavar la destralt. I dic que fa mala olor i el fàstic captura els meus sentits. M'entrego a aquesta imatge i sento vergonya de ser home igual a aquestes feres. Perquè l'home és a través de tots. A vegades imagino que sols ocupen aquestes formes una estona, però sóc ells fins a l'infinit. Què significa tot això? Són els efectes de l'estructura social capitalista sobre els individus, sobre les actituds i la forma de vida dels homes. Amb dir el que tots necessiten podem recolzar-nos per començar el dret a viure. Perquè amb la transformació de la base estructural de l'existència, podem demanar-li prodigis a la història i deixar de sentir-nos menys homes.

48. La única cosa que mourà tot aquest sistema és fer saltar els seus ciments: supressió de la propietat privada dels mitjans de producció, el que significa posar fi a l'explotació de classe i d'una sèrie de mals que li són inherents.

49. La qüestió, la única qüestió, per a la nostra supervivència com a poble, és desfer-nos de la dominació de classe de la burgesia i de l'imperialisme.

50. Comprendria l'actitud d'aquells que estan contra la violència, si no fos perquè sospiten subversió en totes aquestes demandes pacífiques.

51. Nosaltres que volem abolir el sistema capitalista, la seva estructura, la seva burocràcia, les seves lleis, la seva hipocresia, els seus predicaments, com lluitarem a través dels mitjans viciats del sistema? El mitjà més efectiu i segur és situar-nos a la lliça revolucionària.

52. La opressió és la última tècnica, el millor invent per derrocar governs.

53. És impossible pels capitalistes entendre'ns quan parlem d'opressió. Però la opressió és una cosa que al poble li està passant, de manera que és totalment impossible que ens entengui la classe capitalista, donat el lloc que ambdues ocupen.

54. La violència mai pot justificar-se per sí mateixa. El que passa ara és que s'ha convertit en el símbol dels que estem cansats de rebre mansament tota la opressió i la violència exercides pels capitalistes sobre les nostres esquenes.

55. Ara disposem de tots els instruments per transformar el món i obrir una constel·lació de possibilitats per tots.

56. El fet és que més i més gent del poble està trobant menys i menys fàcil viure en aquestes condicions, i el govern i la burgesia més i més difícil sostenir la seva situació.

57. Estem en el camí. Després del primer pas, no pararem de caminar mai.

58. El coratge ens dóna inspiració.

59. Quan diem revolucionaris, ens referim al combatent que ha aprofundit en el cor del poble, en les seves tradicions i en la seva història, s'ha fet càrrec dels seus sofriments, ha après a moure's fluentment en la seva realitat, i s'ha disposat a lluitar fins al martiri per la seva causa. Lluitar i revolucionar el món per posar-lo en mans del poble.

60. Quan mirem novament i de forma més profunda al nostre país, trobem que és tot això que hem mirat i encara molt més.

61. La Nicaragua que hem descobert és més que la terra de llacs i volcans.

62. He llegit fragments de la poesia de Quintana. Aquells versos contra la conquesta espanyola a Amèrica i aquells altres a la lluita dels comuns. Passió de força nova! Fa segles que cantava perquè ara l'entenguéssim!

63. L'intel·lectual, d'una o d'altra forma, no pot sostreure's a l'acció política. Aquells que es diuen independents o apolítics, no ho són. És que no pensen i treballen amb categories i conceptes d'un món dominat per l'acció política d'una classe dominant? No serveix de res retreure's a un mateix, aïllar-se o angustiar-se; això no és més que la falta de claredat pel que fa a la posició de classe i a l'absència definida d'un camí de lluita. Un nou moviment intel·lectual per perfilar-se ha de buscar al nostre país, a la nostra història, a les nostres lluites, a la nostra herència cultural, la sàvia forta que l'apropi al poble, que l'identifiqui amb el poble. L'intel·lectual ha de buscar la seva pròpia identitat en el poble, en les masses populars que són les que fan la història. Aquesta és la forma de contribuir a la nostra formació com a poble idèntic a sí mateix, fort, independent, veí fratern dels demés pobles d'Amèrica i del món.

64. Alguns companys no comprenen que la preocupació per la teoria de la revolució al nostre país, es troba ineluctablement lligada al desenvolupament de la organització revolucionària i a l'increment conseqüent de la seva capacitat combativa.

65. El més urgent és organitzar-nos, establir la unitat i sentir-nos responsables davant el col·lectiu. El personalisme que en alguns companys es manifesta s'ha d'eradicar. Sentir-nos com una extensió del cos revolucionari que actua a fora.

66. El que s'ha d'entendre és que consciència revolucionària és capacitat revolucionària.

67. S'ha d'estudiar la nostra història i la nostra realitat com a marxistes i estudiar el marxisme com a nicaragüencs.

68. La relació entre la pràctica política diferenciada dels combatents i la seva unitat a la nostra organització revolucionària, es troba en la consciència revolucionària que els reuneix i els manté cohesionats, i que no és més que l'expressió dels interessos de classe del proletariat i projecció teòrica de la lluita de classes existent.

69. El que no accepto és substituir la crítica objectiva, cerebral i apassionada per la facilitat de l'insult moralitzant i de l'adjectiu menyspreant. Assenyalar i denunciar realitats efectives i treure'n conclusions i conseqüències que és necessari extraure. La crítica objectiva no està renyida amb la passió revolucionària, el que passa és que una actitud racional sobre els fets és el que ha de presidir el debat.

70. Si tan sols es compregués que es pren partit tan en la inacció com en l'acció.

71. La resposta a l'opressió és l'alliberació de la propietat privada.

72. Resulta que ens mostrem sensibles a la misèria, a la opressió, a l'explotació, en fi, dels obrers i dels camperols, però ens preocupem poc de la seva actitud per a la lluita. Perquè no n'hi ha prou en denunciar la misèria i mostrar-nos solidaris amb el proletariat arruïnat, sinó que s'ha de recollir la seva indignació, encausar-lo, unir-lo de forma organitzada i disciplinada, entrenar-los en els mecanismes de la lluita i contribuir al desenvolupament general de la seva capacitat revolucionària.

73. Tinguem present l'existència majoritària dels treballadors camperols i de la major extensió geogràfica del camp, però no oblidem la major activitat econòmica comercial de les ciutats.

74. Desenvolupar la més estricta lleialtat als principis revolucionaris combinada amb la capacitat pràctica per la lluita en totes les seves formes i en tots els nivells.

75. La tasca del militant revolucionari no pot limitar-se a l'acceptació de directives i al compliment dels treballs; es requereix un cert talent per a la improvisació, disposició pel compromís als assaigs, imaginació, adaptabilitat, receptivitat, esperit crític, per aconseguir establir una pràctica política eficaçment productiva.

76. Descartar pretensions d'independència personal, d'individualisme, d'arrogància, de liberalisme, de manifestacions de la perspectiva burgesa, i actuar determinats per la perspectiva del poble, pels principis revolucionaris, els principis i directives de la nostra organització.

77. La veritable consciència revolucionària exerceix la seva influència en cada moment de la nostra conducta. És com la sàvia vivificant que ho penetra tot.

78. Com a individus tenim més d'un esforç per aportar a la revolució si tenim suficient decisió i coratge.

79. L'estructura tipus de la vida del combatent revolucionari és: lluitar per viure – viure per lluitar. Tot i que s'inverteixi, es manté invariable.

80. Què pretenen que fem amb aquest món que ens ha empès a morir-nos sense apel·lació i ha tallat tot trànsit a l'esperança?

81. Què guarden els murs d'aquesta presó sinó frustració d'home, la teva tristor encoberta per les teves borratxeres i els teus vicis, i l'ocult temor de recordar-te que una vegada les teves mans van poder omplir-se de flors? Què hi ha, doncs, en definitiva, dins d'aquest cercol de pedra, sinó la teva rebel·lió dislocada contra aquest món que et posà nom abans de que nasquessis?

82. Aquesta nit m'ha despertat el crit d'una nena que deia tenir gana i aquest altre de l'anciana que obligava a escoltar desnonament, i més crits que venien qui sap de quina confusió. A quin terme de la història ens trobem consumits? De quina mort es queixen els morts? ...Fins quan? Fins quan?

83. Que vingui un cop més la mort? Que vingui, un cop més que vingui! Però nosaltres seguim lluitant. Seguim germans, seguim lluitant.

84. Ara sabem per què morim. Aleshores penso en els milers de nens que moren sense necessitat. I en tots aquests altres milers d'adults raonables que viuen inconscientment, que no sospiten que el que ells anomenen vida no és més que l'aparença que els encega, i moren inconscientment.

85. Quants d'aquests dolors haurà de sofrir el món encara!

86. Algú va dir que la mort havia arribat. Ningú va saber dir-me d'on va venir aquesta nit de juliol. Però vaig saber que això no era tot, que s'havien trencat els cors dels homes i que havien mort també tantes altres coses.

87. Maldestres els que ens maten. I què és el que ens maten? La nostra mort serà l'adveniment dels que hem perdut.

88. I què són les tombes de tants camarades sinó túmuls aixecats amb actes d'esperança?

89. Revolucionari com ells desterraré per sempre el dolor de la mort. I com no fer-ho si la mort és un fantasma enganxat als nostres cossos. Aquell que camina el nostre camí haurà de mirar la vida i la mort amb ulls nous.

90. I no s'ha de plorar, ni inclinar-se, ni suplicar i no flaquejar. El temps no importa. Ja arribarà el temps definitiu i hi haurà llum i podrem riure i no caminarem en el fang i ens aixecarem sense dolor i alleugerits de cadenes.

91. On els enterraren ara estaran odiant i somniant.

92. Ells han intensificat la lluita i l'han portat a un nivell de desenvolupament més alt.

93. Indubtablement existeix un art revolucionari que s'integra a la lluita i a la construcció revolucionària, que uneix i educa al poble, que combina el realisme revolucionari amb el romanticisme revolucionari.

94. La revolució socialista és l'única força capaç de posar fi al món capitalista, món absurd que impedeix amb les seves estructures opressores el lliure moviment de la creativitat humana.

95. Per l'artista revolucionari, si no es troba al costat de l'acció revolucionària i en el moviment de les masses, l'art que produeix per "bonic" que sigui no té veritable sentit, ni rellevància històrica i social. El que faci en l'aspecte artístic ha de ser part del tot revolucionari.

96. El problema teòric de la nostra revolució és un problema de ciència i de consciència.

97. Als revolucionaris els ha de caracteritzar, en quant als principis i als interessos de la revolució, la inflexibilitat i la intransigència del combatent que està disposat a caminar fins la fi el camí que s'ha traçat, per saber que és l'únic possible que condueix cap a la victòria.

98. Em pregunto què faria el món sense revolucionaris.

99. Des de les masmorres a la propaganda, els recursos repressius del govern, de l'imperialisme i de la burgesia per aturar la revolució, semblen inacabables. Però la història ens ensenya l'inútil i l'estèril de tots aquests esforços.

100. Hi ha una enorme distància entra la posició de demanar participació en el poder i la posició de prendre el poder pel poble.

101. Ja no hi ha una altra solució pel poble nicaragüenc que la lluita armada per acabar amb aquest règim que s'encamina cada cop més cap al feixisme.

102. No crec que la violència sigui una forma personal d'autoalliberació. La violència revolucionària és una necessitat històrica per a destruir el domini de classe de la burgesia, i oposar-la a la violència, oberta i encoberta, del sistema capitalista. La violència no es pot calibrar en una perspectiva individual. Es troba determinada pel desenvolupament històric de relacions de classe i la lluita de classes. L'única forma que obra possibilitats a l'autoalliberació és la que es troba emmarcada en l'alliberació de l'exploatació de classes.

103. L'activitat revolucionària és l'art de donar a la pròpia vida el valor d'una missió històrica.

104. La línia d'acció històrica de la joventut revolucionària té les seves bases principals en el seu sentit de relació amb les masses populars; amb els treballadors que són la força alliberadora universal; en la seva consciència del món futur, expressió dels canvis socials i històrics, de la dialèctica històrica, que condueixen al socialisme ineludiblement; en el seu desig d'acció pràctica, derivada de la consciència del canvi i de la necessitat de lluitar pel canvi, de la consciència teòrica de les lleis que regeixen la història i de la disposició de contribuir activament al seu desenvolupament i a la construcció del món nou.

105. La vocació revolucionària del camperolat del nostre país rau en que, per la seva condició de treballadors, els camperols mantenen un sentit d'allò concret, disposició per a l'acció pràctica, sensibilitat per aferrar-se a la realitat; en que constitueix la força humana més explotada de la nostra realitat social, i per això, la força productiva humana objectivament oprimida; en la seva condició majoritària de força humana desposseïda; en la seva tradició i en la seva experiència de lluita.

106. Els objectius generals de la nostra lluita revolucionària són l'alliberació, la democràcia i el socialisme. Alliberació del domini de classe burgès, del domini explotador de l'imperialisme i de la oligarquia criolla. Instauració de la democràcia del poble, del poder dels treballadors, obrers i camperols; democràcia pels treballadors. Construcció del socialisme, societat d'homes lliures, l'organització racional de l'existència col·lectiva i individual dels quals garanteix les condicions de vida i de desenvolupament que mai abans els homes havien conegut, en la que els homes treballen amb mitjans de producció comuns i en el procés dels quals els individus conscientment posen en joc les seves capacitats com una sola i mateixa força de producció social.

Presó de L'Aviació, 1968-1971

NOTES

(1) Comandant Pedro Aráuz Palacios, conegut com "Federico"